

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. Шумен, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Ив. ХаджиИ.а

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Ралица Ив. ХаджиИ.а Гражданско дело № 20223600100062 по описа за 2022 година

В исковата молба „Шел България“ЕАД-гр.София, представлявано от К.С. П.а, чрез адв.Ст.Г. при САК, излага, че със заповед за изпълнение на парично задължения въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 06.01.2021г. по гр.д.№1/2021г., НПРС постановил незабавно изпълнение и издал изпълнителен лист срещу П. М. Д.. За удостоверяване на вземането си дружеството представило запис на заповед от 04.06.2018г. с издател ответницата Д., като същият бил предявен за плащане видно от нотариална покана рег. №3479, т.І, акт №161 от 19.09.2020г. на нотариус с рге.№346 и протокол от 21.10.2020г., удостоверяващ връчването на поканата по реда на чл.47, ал.5 от ГПК. Съгласно констативен протокол акт №194, Д. не се явила на отправената покана за предявяване за плащане на записа на заповед. Ищецът счита, че е установил по надлежен ред редовността на вземането си по представения документ. В изпълнение на указанията, дадени с определение от 15.10.2021г. по ч.г.д.01/2001г. на НПРС, дружеството предявило настоящия иск. Моли съда да постанови решения, по силата на което да признае за установено по отношение на ответницата, че последната дължи сумата от 30 000лв. по запис на заповед от 04.06.2018г., за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист от 07.01.2021г. по ч.гр.д.№1/2021г. на НПРС. Претендира и присъждане на направените деловодни разноски в заповедното и настоящото производство.

Ответната страна, чрез назначения ѝ особен представител адв.Св.П. при ШАК, оспорва изцяло предявената претенция. Възражава срещу дължимостта на сумата. Депозира възражение за погасяване на вземането по давност. Сочи, че в обстоятелствената част на исковата молба не било посочено и липсвали представени доказателства, от които да става ясно за какво се дължала сумата от 30000лв.. Оспорва подписа на ответника върху представените писмени доказателства.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи от фактическа страна следното:

Въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№1/2021г. на НПРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, по силата на която е разпоредено П. М. Д. да заплати на „Шел България“ЕАД-гр.София сумата от 30000лв., ведно със законната лихва от 30.12.2020г. до изплащане на вземането, както и направените по делото разноски от 600лв.- държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 1204.80лв., като е посочено че вземането произтича от запис на заповед от 04.06.2018г. за 30000лв., предявен за плащане при условията на чл.47, ал.5 от ГПК на 13.11.2020г.. Тъй като заповедта е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, , НПРС е указал на заявителя, на основание 415, ал.1, т.2 от ГПК, възможността в едномесечен срок да предяви иск за установяване на вземането си спрямо Д.. В дадения срок заявителят е предявил настоящата установителна претенция.

Съгласно приложения към ч.гр.д.№1/2022г. на НПРС запис на заповед от 04.06.2018г., издателят П. М. Д., се е задължила безусловно и неотменимо, срещу представяне на същият да заплати на „Шел България“ЕАД сума в размер на 30000лв., без протест и без разноски, на падеж – на предявяване.

Съгласно заключението на назначената в хода на производството СГЕ, почеркът, с който са положени подписите срещу „подпис“, срещу „подпис на издател“ и над „П. М. Д.“ в запис на заповед от 04.06.2018г. от името на П. М. Д. и този, с който са положени подписите, представени като сравнителен материал от името на П. М. Д., принадлежи на едно и също лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

Изложените от ищеца фактически обстоятелства, от които произтича претендираното право /претендира установяване по отношение на ответното дружество съществуване дължимостта на присъдена със заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д. №1/2021г. на НПРС/ сума и формулирания петитум, дават основание на съда да приеме, че е сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК.

В случая, предявявайки положителен установителен иск, ищецът твърди съществуването на факти, които са породили вземането му към длъжника. Ето защо и в негова тежест е да установи съществуването на тия факти, или в конкретния казус – наличието на запис на заповед, съдържащ законоизискуемите реквизити.

Процесната ценната книга е в законоустановената писмена форма и носи задължителните реквизити по чл.535 от ТЗ, включително в съответствие с изискването на чл. 535, т. 2 ТЗ изрично в нея е посочена сумата, която издателят безусловно се е задължил да плати при предявяване на менителничния ефект – сумата 30 000лв.; посочен е определен падеж съгласно чл. 486, ал. 1, т. 1 ТЗ - „на предявяване“, като предявяването за плащане следва да бъде извършено до три години от издаването ѝ/04.06.2021г./.; съдържа дата и

подпис на издателя, място на издаване. Или от формална страна ценната книга е редовна.

Падежът към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед по чл.417 от ЗЗД е настъпил.

За да настъпи изискуемостта на вземането по процесния запис на заповед, същият следва да е надлежно предявен на издателя. В случая е налице такова редовно предявяване на записа на заповед с падеж „на предявяване“, извършено неформално с връчване на нотариална покана по реда на чл. 47 ГПК, като за последната е приложима разпоредбата на чл. 592 ГПК. Представена е нотариална покана за предявяване за плащането на издателя № 3479, представена на 17.09.2020г. пред нотариус с рег.№346, с удостоверение връчване на екземпляр от поканата по реда на чл.47 от ГПК на П. М. Д. на 04.11.2020г.. Представени са и протокол от 21.10.2020г. за връчване на поканата по реда на чл.47 от ГПК., съставен от помощник-нотариус на нотариус с рег.№3479, съгласно който след три посещения на адреса, в присъствието на свидетел, лицето не е открито поради което е залепено уведомление и даден 14-дневен срок за явяване и получаване на нотариалната покана,. Отражено е, че до изтичане на 14 дневния срок лицето не се е явило за получаване на поканата, както и констативен протокол акт №194, т.І, рег.№4420/13.11.2020г. съгласно който на 13.11.2020г. Д. не се е явила пред нотариуса за предявяване на ценната книга. Само за пълнота/доколкото липсва възражение досежно редовността на извършеното удостоверяване/ следва да се отбележи, че нотариалното удостоверяване за връчване на нотариалната покана, залепването на уведомлението на основание чл. 47 ГПК и протокола, изготвен във връзка с посещенията на адреса и конкретните обстоятелства, поради които нотариалната покана не е могла да бъде връчена, имат характер на официален свидетелстващ документ, с който нотариусът удостоверява конкретни факти и обстоятелства и извършени действия. Като официален свидетелстващ документ нотариалното удостоверяване и изготвеният от нотариуса констативен протокол се ползват с обвързваща съда формална и материална доказателствена сила за удостоверените с тях факти на основание чл. 179 ГПК/решение №163/25.02.2016 г. по т.д. № 2335/2014 г. на ВКС, II т.о./,

Или налице е извършено надлежно предявяване на запис на заповед с падеж „на предявяване“ и е настъпила изискуемост на вземането, тъй като издателят е бил поканен да се яви пред определен нотариус на определена дата и час за предявяване за плащане на записа на заповед, но същият не се е явил без да са установени обективни причини.

С оглед въведените от ответната страна възражения, че в обстоятелствената част на исковата молба не било посочено и липсвали представени доказателства, от които да става ясно за какво се дължала сумата от 30000лв., следва да се посочи, че записът на заповед е абстрактна, а не каузална сделка, и наличието на основание не е елемент от съдържането ѝ, съответно предпоставка за действителността на същата.

При редовен от външна страна менителничен ефект и направено общо оспорване на вземането от ответника, ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникването и съществуването на вземане по каузално

правоотношение между него като поемател и длъжника -издател по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед/в този смисъл постановките на Тълкувателно решение №4/2014г. на ОСГТК. Само при въвеждане на твърдения или възражения за наличие на каузално правоотношение във връзка с което е издадена ценната книга, в производството по иск по чл. 422 ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение, доколкото възраженията основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. На основание чл. 154 ГПК, всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си, и които са обуславящи за претендираното, съответно за отричаното право-за съществуването, респективно – несъществуването на вземането по записа на заповед. По делото ищецът кредитор доказва вземането си, основано на менителничния ефект. Ответникът не е въвел възражение, основано на конкретно каузално правоотношение по повод на което според него е издаден записа на заповед.

Заявената претенция се явява основателна и следва да бъде уважена, като бъде признато за установено по отношение на ответницата, че същата дължи на ищцовото дружество сумата от 30 000лв., за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. №1/2021г. на НПРС.

Неоснователно се явява и възражението на ответната страна за погасяване на вземането по давност, доколкото от датата на падежа/13.11.2020г./ до датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК /30.12.2020г./, а и до датата на депозиране на настоящата искова молба, не е изтекъл тригодишният давностен срок./тригодишният срок на погасителната давност по чл.531, ал.1 ТЗ тече от изтичане на срока за предявяване по чл.487, ал.1 ТЗ/.

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответницата следва да заплати на ищцовото дружество деловодни разноски за настоящото производство в размер на 3359.37лв. , както и направените такива в заповедното производство - в размер на 1804.80лв..

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявения по реда на чл.422, ал.1 от ГПК установителен иск, че П. М. Д. с ЕГН***** от гр.К..., чрез особения представител адв.Св.П. при ШАК, дължи на „Шел България“ЕАД-гр.София, ЕИК831915840, адрес на управление: район „О...., чрез адв.С. Г. при САК сумата от 30 000лв. по запис на заповед от 04.06.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане и издадена е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК №260001 от 06.01.2021г. по ч.гр.д.№1/2021г. на НПРС.

ОСЪЖДА П. М. Д. за заплати на „Шел България“ЕАД-гр.София деловодни разноси за настоящото производство в размер на 3359.37лв. и за заповедното производство в размер на 1804.80лв..

Решението подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Шумен: _____